

ANETA: No, ukaž, co umíš, tygře.

MUNDEK: Ok. Pozor, začínám improvizaci. Pojď ke mně, hvězdo mého domova. Zahrajem si spolu v našem domácím erotickým filmu, jenom ty a já a kuchyň...

ANETA: No a teď jsi vylil kafe.

MUNDEK: Pálí to...

ANETA: Sundej košili a pod studenou vodu.

MUNDEK: Ta káva... je tak vařící, prožírá se kůží úplně dovnitř... Zařezává se mi do vnitřních orgánů, moje kůže tmavne! Stává se z ní kůže kávová! Bože, Anetko, stávám se Coffee-manem!

ANETA: Co dělá Coffee-man?

MUNDEK: Je energickej, hodně mluví, vůbec polemizuje se všema, a kromě toho vystřeluje náboje s kofeinem...

ANETA: Jaký má ještě schopnosti?

MUNDEK: Je sexuálně neuspokojenej, najíždí často na pěkný ženský v kuchyni, když pijou kávu, vyskakuje z šálku a dotírá... nechytla tě, tahle část s Coffee-manem?

ANETA: Moc ne.

MUNDEK: Coffee-man měl bejt jako předehra.

ANETA: Večer mi budeš vyprávět o příhodách Coffee-mana, teď musím letět točit.

9. scéna

KRYŠTOF: Jak ses vyspala?

ANETA: Kde to jsem?

KRYŠTOF: Přinesl jsem ti kávu.

ANETA: Mmm, měla jsem hezký sen.

KRYŠTOF: O čem se ti zdálo, Klaudie?

ANETA: Zdálo se mi, že jsme byli na lovu tygra.

KRYŠTOF: No a co, ulovili jsme ho?

ANETA: Ano. Pokusil se na mě zaútočit, ale tys byl rychlejší a střílil jsi ho přímo mezi oči, padl těsně přede mnou. Zachránil jsi mi život, Huberte.

KRYŠTOF: Ne, Klaudie, to tys mi zachránila život. Polib mě.

ANETA: Nevím, jestli to mám udělat.

KRYŠTOF: Moje babička vždycky říkala, že minulost je nutné nechávat za sebou, a ta věděla, co říká, protože prožila válku. Nech se strhnout dobrodružstvím.

REŽISÉR: Stop! Co se děje?

ANETA: Nic se neděje, hrajeme...

REŽISÉR: Proč se zakrejš dekou?

KRYŠTOF: Pane režisére, Klaudia je v týhle scéně nejistá, stydlivá, proto myslím, že je v pořádku, že se kolegyně zakrejš dekou...

REŽISÉR: Lidi, jaký zakrejšování, jaká stydlivost. Jestli se nemejlím, točíme to snad pro dospělé, a co tohle je, rodinný film? Tady chci vidět kozy, divák chce vidět kozy!

ANETA: Prsa neukážu!

REŽISÉR: Já nevím, třeba ty jí to vysvětlíš?

KRYŠTOF: Aneto, myslím, že tvoje postava se v týhle scéně cejtí uvolněná a je jí teplo, proto se odkrejš...

ANETA: Hele, kámo, o tom nebudu vůbec diskutovat.

KRYŠTOF: Teda chápu, že tě moje vysvětlení neuspokojuje... Ale když já něco ukážu, tak ty taky ukážeš? Můžeme to ukázat oba najednou, jestli ti to pomůže.

ANETA: V týhle scéně není ani slovo o ukazování. Je ráno, ona se probouzí, a nikdo mě na to předem neupozornil...

REŽISÉR: Nikdo ji neupozornil, kdo by měl upozorňovat, možná jsem to měl konzultovat s agentkou milostivý paní...

ANETA: Ano, tak se to mezi slušnejma lidma dělá.

REŽISÉR: Lidi, co je to za dobu, kdejaký hovno má agenta jak v Hollywoodu! Hvězdy!

KRYŠTOF: Chápu tě, já jsem se taky bál poprvé na placu svlíknout, před všema těma lidma, že všeho nejhorší jsou osvětlovači, vždycky vopily, vykřikují sprostý vtipy, nechápou, že hercova nahota není osobní, že tělo je jako subjekt umění...

ANETA: Nevidím důvod, proč bych se v tý scéně měla svlíkat.

REŽISÉR: Máš blbě kozy? Blbě? Bojíš se vo svý kozy?

KRYŠTOF: Pamatuju si, že poprvý jsem se svlíknul na placu při natáčení Štastnejch úst, to byl takovej nezávislej erotický film inspirovaný Witkacym...

ANETA: Sežeňte mi dublérku, která je ukáže, já je neukážu.
KRYŠTOF: ... nízkonákladová produkce, dělali jsme to s přáteli
v polozbořeném baráku poblíž Kazimierze, musel jsem vejít
do podzemí...
REŽISÉR: Kurva, Kryštofe, kdo se tě ptá na tvý názory?
KRYŠTOF: Tak já si třeba zatím zopakuju roli.
REŽISÉR: Copak jsme v kostele? Ptám se, jestli jsme v kostele,
slečno? Divák chce vidět, jak ona se zamiluje, totálně se do
něj zabouchne, utopí se v něm jako v moři, něco jako si-
réna nebo jako, co já vím, nějaká figura na způsob Popelky,
rozumíš? Zahraj mi tu Popelku, kurvafix. Neumíš udělat
Popelku? Odkrejš se před ním, roztává. Vyskakuje ze svý
skořáčky, její nahý prsa jsou metaforou její duše, vzpínající
se k němu, rozumíš?
ANETA: No jestli prsa jsou metafora, to je něco jinýho.
KRYŠTOF: Tak co, ukážeš je?
ANETA: Ale jen jedno.
KRYŠTOF: Jedno, no, ale jak to...
ANETA: Který chceš, levý nebo pravý?

10. scéna

Přicházejí půllitr a pizza.

MUNDEK: Proč, kurva, lezla do toho seriálu?
FRANKA: Chceš cígo?
MUNDEK: Celej den sedí na place, domů se vrací jako chcíplá
a nic se jí nelíbí, je naštvaná, má blbý kecy, Mundku, přestaň
hrát Zaklínače, Mundku, vzpamatuj se, Mundku, nekuř.
Díky.
FRANKA: Mě podrž, taky hraješ Zaklínače!
MUNDEK: No, právě jsem zkejsnul na tý epizodě s drakem.
Proč, kurva, lezla do toho seriálu?
FRANKA: To je showbyznys. Mění lidi.
MUNDEK: Kdysi to byla spontánní, bláznivá holka, trávili jsme
spolu celý dny, bavili jsme se..., teď dokonce jinak vypadá.
Nějak jako starší... Začala se malovat, teda přehnaně, podle
mě.

FRANKA: Ničí to pleť.

MUNDEK: Ona je vůbec celá nepřirozená, rozumíš, umělá. Proč, kurva, lezla do toho seriálu?

FRANKA: Lidi jsou dneska jako rajčata ze skleníku. Zvenku jsou červený a uvnitř – bez chuti. Hodíme to do hajzlu a někam pudem.

MUNDEK: Nehulím trávu kvůli návyku, mám to pod kontrolou. Někdy se mi sice podaří ulítnout, ale co s tím nadělám, v životě toho moc nemám, probouzím se a do ničeho se mi nechce. Kam půjdem?

FRANKA: Mám toho dost, tahat se s tou sračkou. Koupíme si pivo a sednem si někde v parku.

MUNDEK: To je skandál, když takový nadaný lidi jako ty a já musej šaškovat v debilních půllitrech a pizzách.

FRANKA: Většina lidí dneska honí jen kšefty, co s tím nadělám. Otevřeš mi pivo?

MUNDEK: Kapitalismus po polsku. Když si pomyslím, kolik vynikajících, krásnejch, talentovanejch mladejch lidí v týhle zasraný zemi marní svůj život po ulicích v nějakejch půllitrech a pizzách, chce se mi plakat.

FRANKA: Mundku, otevřeš mi pivo? Díky.

MUNDEK: Ty se například nemaluješ skoro vůbec, ale Aneta tráví každý ráno hodinu v koupelně. Proč, kurva, lezla do toho seriálu?

FRANKA: Ještě že jsem ten konkurz na roli Klaudie nevyhrála já.

MUNDEK: Kurva, co je to za stát, v kterým člověk jako já má problém splácet půjčku! Vždyť jsem magistr umění! Umění! Tys byla na konkurzu na Amazonii?

FRANKA: Ty seš aspoň magistr, ale já jsem neměla na studia peníze. Na tom konkurzu mi řekli, že se na roli Klaudie nehodím, protože jsem málo sexy a málo divoká a že mám křivý nohy.

MUNDEK: Jasně, že to jsou kecý. Ty seš pořád děsně sexy a divoká holka.

FRANKA: Díky, já vím. Ale na konkurzu jsem ve stresu a všechno ze mě vyprchá, rozčiluju se, a pak vypadám nepřirozeně.

MUNDEK: Já taky potřebuju speciální podmínky, abych se otevřel, ukázal svý dobrý stránky. Chodil jsem po divadlech, rozdával jsem svý cévéčko a nic, žádněj zasranej ředitel nezavolał, ani blbou esemesku neposlal. Ale já přece ve vhodnejch pracovních podmínkách dovedu zahrát všechno! Všechno!

FRANKA: No, jasně, jaks nosil ten püllitr, to byla třída.

MUNDEK: Mě podrž, Fraňo, přesně tohle jsem potřeboval, pivečko, park, pokecat o umění s pěknou holkou. To jediný by šlo.

FRANKA: Jsem ráda, že seš rád. Tohle je moje oblíbená scenerie. Neony, obchodní centra, pouliční světla, sanitky, kaluže, Varšava. Chceš?

MUNDEK: Co je to?

FRANKA: Extáze. To byl vtip. To je normální tik tak.

MUNDEK: Je ti zima? Můžu tě přikrejt? Kdysi jsme sem chodili s Anetkou a sedávali tady s pivem. Za starejch časů.

FRANKA: Úplně jako teď my. Pozor, policajti, schovej pivo.

MUNDEK: Lidi, který čuměj na seriály, mě děšej.

FRANKA: Já taky čumím. Některý nejsou tak špatný, nepřeháněj. Ale možná tě děším.

MUNDEK: V tvým případě je to něco jinýho. Ty seš inteligentní, díváš se a dokážeš si z nich něco pro sebe vytáhnout. Většina lidí taková není, přijímaj to bezmyšlenkovitě jako skutečnej život, to je strašný.

FRANKA: Strašný. Víš, že mi někoho připomínáš?

MUNDEK: Pletou si život se seriálem. Proč, kurva, lezla do toho seriálu? My umělci, elita týhle země, musíme umět čelit náporu šmíry a kýče, tak mi to vštěpovali ti naši mistři ve škole. Akorát mi neřekli, že když nemáš známosti, tak v týhle zemi kariéru neuděláš!

FRANKA: Přesně to samý říká Jurek.

MUNDEK: Všude kliky, partičky, společenství vzájemný mas-turbace. To musí přestat, až moc energie v nás zůstane nevyužitý, leží ladem a hnije. Říkám ti, že revoluce je ve vzduchu.

FRANKA: Ať žije revoluce!

MUNDEK: Schází jenom vůdce, lídr, někdo, kdo by měl autoritu a postavil se do jejího čela. No, já se nepostavím.

FRANKA: Proč, dokážeš tak plamenně mluvit.

MUNDEK: Všichni se ušpinili, zkazili, zaprodali. Kterej čert jí nakukal, aby lezla do toho seriálu?

FRANKA: Existuje jeden člověk...

MUNDEK: Ale co mi to kecáš, to jsou samý reklamy, seriály, prachy, není už nikdo, aspoň v týhle zemi není. Kritici taky, velký kritici, trapný, o Patrech nebe napsali, že je to vyumělkovaný, kurník, dal jsem do tý práce celý srdce, a pak čteš, co ty chytřáci nasmolej, rád bych viděl, jak oni by dělali divadlo.

FRANKA: Přesně to samý říká Jurek.

MUNDEK: Diváci nejsou o nic lepší, je to banda snobů, budou tleskat všemu, co se jim řekne. Na Patrech nebe zaplnili sotva půl sálu, takovej malej sál, šedesát míst, možná ani ne, radši šli na nějaký kýč, na nějaký trapný komedie. Já chci, ksakru, ale dělat umění, Aneto... Promiň, Fráňo.

FRANKA: To nevadí.

MUNDEK: Sorry opravdu, trochu jsem se opil. Vysvětlí mi, proč, kurva, lezla do toho seriálu, no jak mi to vysvětlíš?

FRANKA: Mundku, asi jsi toho moc vypil, pojď, doprovodím tě.

MUNDEK: Já chci pravdu, rozumíš, jako to chtěl Shakespeare, překračovat hranice, něco lidem sdělovat, nutit je k přeměšlení!

FRANKA: Nekřič tolik...

MUNDEK: Ale já jim to ještě naservíruju, uvidíš. Já jim všem ještě ukážu. Budu vostrej jako břitva! Jenom nevím, kde bych jim to naservíroval a jakým způsobem, a čas letí... A co když já už nemám čas? Co když je to všechno, čeho jsem měl dosáhnout?

FRANKA: Nepřeháněj, všechno bude dobrý...

MUNDEK: Jéžíš, teď si určitě myslíš, že jsem nějaký frustrovanéj kretén?

FRANKA: Myslím, že si toho na sebe bereš moc. Nemůžeš spasit celý svět.

MUNDEK: Ne, je to pravda, jsem frustrovanéj, jsem nula, něco

mi otrávil srdce, milá Fráňo, chápeš? Moje srdce je otrávený. Stěžuju si, nadávám, ale sám nic nedokážu udělat, rozumíš, Fráňo. To je konec. Já už nic nevytvořím, nic...

FRANKA: Mundku, neplač, to bude dobrý, bude to dobrý...

MUNDEK: Chtěl jsem bejt umělec, udělat něco důležitýho, nějak zasáhnout lidi, ale sám si s tím nevím rady, nedokážu to... Já potřebuju někoho, kdo mi ukáže směr, dá naději, rozumíš, Fráňo, jinak se sebou udělám konec, někoho zralýho, komu bych moh věřit, potřebuju nějakýho průvodce, silnýho, kdo si dovede poradit v tomhle zasraným světě, já bych takovému člověku věnoval všechny svý síly...

FRANKA: Mundku. Podívej se na mě.

MUNDEK: No, co je.

FRANKA: Musíš se seznámit s Jurkem.

11. scéna

Trailer seriálu Amazonie.

REŽISÉR: Když se potkali...

KRYŠTOF: Jsi krásná.

ANETA: Huberte, nejsem ještě připravená.

REŽISÉR: ... zdálo se, že se na ně osud usmál.

KRYŠTOF: Jsme oba sami a hledáme lásku.

ANETA: Já jsem už našla.

REŽISÉR: Ale osud se od nich odvrátil...

KRYŠTOF: Zbývá mi půl roku života.

ANETA: Panebože!

REŽISÉR: Odjeli, aby prožili největší dobrodružství svého života.

ANETA: Podívej, jaký je to krásný pohled.

KRYŠTOF: Jsem šťastný, že před smrtí uvidím džungli.

REŽISÉR: Nevěděli, že se dobrodružství změní v hrůzu...

ANETA: Pomoc! Honí mě tygr!

KRYŠTOF: Utíkej! Utíkej!

REŽISÉR: Mysleli, že je všechno ztraceno, než potkali jeho.

CHLADNÝ TYGR: Amaka humaruk!

ANETA: Kdo to je?